

בהר בחוקות

נשאלתי בביתי, לפי איזה קריטריונים קבעו חז"ל, איזה פרשיות בתורה יהיו מחוברות בשנה רגילה?

התבוננתי וענית, כי נראה שיש 2 קריטריונים, הראשון, אם שני הפרשיות יש להם ענין משותף מרכזי ביניהם, כדלהלן: **'תזריע מצורע'**, שניהם נסובים בענין המצורע וטהרתו. **'אחרי קדושים'**, משותף בהם אזהרת איסור עריות ועונשם. **'נצבים וילך'** שניהם דברי מוסר של משה רבינו טרם פטירתו. הקריטריון השני, הם זוגות הפרשיות של שלושת החומשים האמצעיים וכך מסיימים 'חזק' עם ב' פרשיות יחד.

'ויקהל פקודי' סיום ספר שמות.

'בהר בחוקות' סיום ספר ויקרא.

'מטות מסעי' סיום ספר במדבר.

הטעם שלא מחברים גם את סיום חומש דברים, היינו פרשות 'האזינו' ל'וזאת הברכה', משום שזו פרשה שהיא ברכות משה רבינו לישראל טרם פטירתו והיא מיוחדת פרשה לעצמה.

אמרתי הדברים בביהמ"ד בלז'וב בלייקווד, הוסיף הרב מרא דאתרא הג"ר נפתלי שיק שליט"א, שאותו טעם שייך גם לגבי פרשת ויחי, שהיא סיום ספר בראשית, אך היא מקבילה ל'וזאת הברכה', בכך שהיא מכילה את ברכות יעקב אבינו לבניו טרם פטירתו והיא מיוחדת בכך ואין לחברה עם קודמתה.

שנת שבתון

בתחילת פרשת בהר נאמרו הלכות שנת השמיטה והיא נחשבת 'שבת הארץ' וכשם ששבת הוא יום מנוחה שבועי לאדם, כך 'שבת הארץ' היא שנת מנוחה לאדמה.

מאן דהוא האיר את עיני, כי במשך הפרשה הקצרה הזו, הוזכרו האותיות '**שבת**' שבע פעמים. (**שבת, שבתון, ושבתה** וכו').

שבע פעמים **שבת**, שמספרו **שבע**, מרומז בפרשה הבאה מיד אחריה, היא פרשת היובל שהיא '**שבע** שנים **שבע** פעמים'.

גם נציין, כי הפרשה הזו של שמיטה, יש בה **שבע** פסוקים.

עד השנה התשיעית

פירש"י 'ופעמים שהיתה צריכה לעשות **לארבע** שנים בששית שלפני השמיטה השביעית, שהן בטלין מעבודת קרקע שתי שנים רצופות, השביעית והיובל'.

זה נרמז בטעמים '**מנח מנח רביעי**' כלומר, 'מנח מנח', נחים ממלאכה ב' שנים רצופות, '**רביעי**' מרמז שיש שנים שצריך לעשות **לארבע** שנים.

עשרה שקלים

בפרשת ערכין נאמר, כי נקבה שגילה מבת חמש עד בת עשרים, ערכה '**עשרת** שקלים'.

שני פסוקים אח"כ נאמר כי נקבה שהיא בת שישים ומעלה, ערכה '**עשרה** שקלים'.

תמיהני, מדוע שינתה התורה בלשונה 'עשרת' ל'עשרה'?

יתכן שיש כאן ענין של יופי הלשון, מפני שנמנו כאן שבעה סוגי סכומים שיש בדיני ערכין וכל אחד מהם שונה מרעהו, מלבד 'עשר' שנמנה פעמיים, כדלהלן:

חמשים, שלשים, עשרים, עשרה, חמשה, שלשה, חמשה עשר, עשרה. הרי שרק סכום 'עשרה' נכפל פעמיים, הן בנקבה מבת ה' עד כ' והן לנקבה מבת ס' ומעלה, לכן שינתה התורה בלשונה בעשרה שונכתבה פעמיים, כהיכר שזו עשרה בפעם השניה בפרשת ערכין.

אסמין לכך, מה שכותב בעל הטורים, וז"ל: יש נ' שקלים ול' שקלים וכ' שקלים וי' שקלים וה' שקלים וג' שקלים וט"ו וי' שקלים בין זכר לנקבה שהוא סך הכל קמ"ג שקלים, לכפר על מ"ה קללות שבתורת כהנים (בחוקות) וצ"ח שבמשנה תורה (כי תבא) שהם בין הכל קמ"ג ולכך סמך ערכין לקללות.

באופן נוסף יתכן, כי בתחילה, כאשר מחירו של הזכר הוא 'עשרים' והיא מחצית ממנו 'עשר', אזי המנין נחשב כקבוצה של 'עשר' שהוא שם דבר, ואז מתאים לשון 'עשרת', כמו שפירש רש"י בפר' אמור וז"ל: שבעת ימים – כל מקום שנאמר 'שבעת' שם דבר הוא, שבוע של ימים, וכן כל לשון שמונת, ששת, חמשת, שלשת.

משא"כ בפעם השניה, מחיר הזכר הוא חמש עשרה, ומניינה עשר שזה שליש פחות ממנו, אזי המספר עשרה הוא מספר גרידא ביחס לסכום הזכר ואין מתאים בזה הלשון 'עשרת' כשם דבר, אלא עשרה, ככל מספר.

ולנקבה שלשים שקלים

בפרשת ערכין מצינו שהמערך נקבה מבת עשרים עד בת שישים, עליו לשלם ערכה **שלשים** שקלים.

סכום זה נאמר גם בפרשת משפטים, כאשר שור נגח עבד או אמה, בעליו משלם **שלשים** שקלים, מסתבר שיש קשר בין ב' העניינים. שלאשה נשואה באותם שנים שבין עשרים לשישים, דהיינו מתקופת נישואיה עד סיום נישואי ילדיה, יש שני תפקידים, הראשון: היא משמשת כעקרת הבית, אשת חיל עטרת בעלה ואמא למופת לילדיה, והשני: היא מופקדת על עבודות הבית כנקיון בישול וכביסה וכו'.

לגבי התפקיד השני, של עבודות הבית הפיזיות, זה סוג ערך כתפקידם של עבד ואמה, שערכם שלשים שקלים, כאמור בפר' משפטים, לכן בנוגע לערך כלכלי גרידא, הושווה הסכום של ערכה לעבד, ביחס לאותם תפקידים פיזיים, שאם היא לא תעשה זאת, יש לשכור עבד או אמה עבורה.

מבן חדש ימים

בפרשת ערכין נאמר: 'ואם מבן **חדש** ימים ועד בן **חמש** שנים והיה ערכך הזכר **חמשה** שקלים'.

סכום זה של **חמשה** שקלים תואם יפה, הן בסכום והן בגיל את דיני פדיון הבן.

ילד מבן **חדש** מתחייב במצוות פדיון הבן בסכום של **חמשה** סלעים, כך גם בערכין, מבן **חדש** (ועד **חמש**) ערכו **חמשה** שקלים שזה גם הסכום של פדיונו וזה נקבע כערכו.

ולעומת ערך הזכר **חמשה** שקלים, הערך לנקבה היא **שלשת** שקלים, שזה אותו יחס של זכר ונקבה מבן עשרים, רק פי עשר, היינו, הזכר **חמשים** והנקבה **שלשים**.

ואולך אתכם קוממיות

פירש"י: 'בקומה זקופה', פירש ידידי הר' יעקב פרידמן הי"ו, מחשובי מתפללי ולומדי ביהמ"ד צאנז בלייקווד, בדרך משל.

הר' מרדכי רובשקין קיבל פסק של 27 שנים בכלא והקב"ה חס עליו וקיצר לו את הגזירה ופתאום שוחרר ויצא מהכלא, כ-20 שנים קודם הזמן שנקצב לו, השמחה בכל הריכוזים היהודים היתה עד השמים, למרות שישב כ-8 שנים.

והנה, בכל יום משתחררים אסירים אחר שריצו 8 שנים בכלא, הם יוצאים שפופים ונדכאים אחר שעברו את מסע היסורים במלואם ואין שום קריאות שמחה בצאתם, משא"כ במקרה דלעיל, השמחה הפורצת גבולות היתה עקב כך ששוחרר קודם זמנו ויצא בקומה זקופה.

זה פירוש התפילה שאנו נושאים מידי יום 'ותוליכנו מהרה קוממיות לארצנו', שלא נצטרך להמתין לגאולה עד בוש שיבא ה'בעתה', אלא נזכה ל'אחישנה' ונצא כבני מלכים קודם ריצוי כל הגלות עד תום.

ותם לריק כחכם

בדרך צחות: בפסוק זה נרמזו שלשה מתוך ד' הבנים שבהגדה של פסח, 'ותם' זה התם, 'לריק' זה הרשע, ריקא בלשון חז"ל, וכן בתפילת 'ובא לציון' אנו אומרים 'שלא נגע לריק ולא נלד לבהלה', שהכוונה שלא יהיו לנו בנים רשעים ח"ו, 'כחכם' זה החכם וזה קללה כאשר ה'תם' וה'רשע' הם שווה בשווה כה'חכם' וחכמת המסכן בזויה.

זה גם נרמז בדברי רש"י כאן, ד"ה 'ותם לריק כחכם', שכתב 'הרי שינינו קהות', וזה תואם מה שנאמר בהגדה שעונשו של הרשע, הוא 'הקהה את שיניו'.

אז תרצה הארץ

לקראת סוף התוכחה נאמר: אז תרצה הארץ את שבתותיה, כל ימי השמה ואתם בארץ אויביכם.

'תרצה' עם ד' האותיות גימ' תרצ"ט, היא שנת פרוץ מלחמת העולם השניה וליל הבדולח, מרמז על דברי התוכחה הללו שנתקיימו בשנים איומות אלו כאשר 'ואתם בארץ אויביכם'.

תרצ"ז תנאי ללא תרצ"ח

מסכת ע"ז מכילה ע"ז דפים, היינו, דף אחד פחות מע"ז, ללמדנו, שהעוסק באותם ע"ז דפים של מסכת ע"ז, ידע הלכותיה ולא יכשל ח"ו בחשש ע"ז.

חז"ל מספרים שרשב"י אמר לרבי עקיבא: 'רבי, למדני תורה. אמר: איני מלמדך. אמר לו: אם אין אתה מלמדני, אני אומר ליוחאי אבא ומוסרך למלכות'.

מקשים המפרשים: האם מי שאינו מוכן ללמד אותך תורה, מותר לך להפוך למוסר ורוצח?

והגר"מ דרוק זצ"ל תירץ: רבי שמעון לא איים שילך למוסרו למלכות, הוא רק אמר לו, זו עלולה להיות התוצאה, אם אין תורה מתדרדרים מטה מטה עד שנהפכים למוסר ורוצח.

לפי זה אפשר לדרוש: האדם צריך להשתית את חייו על פי סימני השו"ע, בחיי היום יום זה שו"ע אורח חיים וצריך ללמוד ולשנן את כל הלכותיו המכילים 'תרצ"ז' סימנים.

מי שנוהג כך וחי ע"פ אותם 'תרצ"ז' סימנים, יהיה שמור ומוגן שלא יכשל ח"ו ב'לא תרצח'.

ענבי נזירך לא תבצור

נזיר פירש"י שהנזרת והפרשת בני אדם מהם ולא הפקרתם. יש לבאר הטעם שדוקא על ענבים נבחר הלשון 'נזירך', למרות שאותו רעיון אפשר לומר גם על כל שאר הפירות והאילנות.

נראה, כי כיון שאחד מעיקרי הדינים של 'נזיר' הוא התנזרות מענבים וכל היוצא מהם, חרצנים זג ויין, וחז"ל אף הגדירו לו גדר להתרחק מן הכרם ולא להתקרב אליו, כלשון חז"ל: 'לך לך אמרינן לנזירא, לכרמא לא תקרב', לכן הם מכונים 'ענבי נזיר', כלומר, ענבים שהנזיר צריך להשמר מהם.

גדול העצה ורב העליליה

בהפטרה של פרשת בהר נאמר: 'גדול העצה ורב העליליה, אשר עיניך פקוחות על כל דרכי בני אדם, לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו'.

פסוק זה נוהגים לומר בשעה שמוציאים את הנפטר מבית הלוי, יש אף נוהגים לחזור ולאומרו סמוך לקבורה.

רמז לזכרון, שהפסוק הוא בהפטרה של פרשת 'בהר', שבית קברות מכונה 'הר', היינו כשמוליכים המת לקבורה בהר (הזיתים / המנוחות) אומרים פסוק זה.

הכל שוחטין

השבוע התחילו המוני בית ישראל הלומדים בסדר דף היומי את מסכת חולין המתחילה בפרק 'הכל שוחטין'.

תוס' ד"ה 'הכל שוחטין' כותב: כתוב בהלכות ארץ ישראל דנשים לא ישחטו לפי שדעתן קלות.

בגמ' קידושין כט: איתא: אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה נושא אשה ואח"כ ילמוד תורה, ר' יוחנן אמר ריחיים בצוארו ויעסוק בתורה? ולא פליגי 'הא לן והא להו':

פירש"י 'הא להו' לבני ארץ ישראל הלומדים במקומם, אם נושא אשה, יהיו צרכי הבית מוטלין עליו ויבטלוהו.

אכן, לפי מה שהזכרנו בהלכות ארץ ישראל שנשים לא ישחטו, תואם את הנאמר בקידושין, שנשות ארץ ישראל אינן בנויות למלאכה וממילא לא יסייעו לבעליהן בפרנסה וצרכי הבית יהיו מוטלין עליו בלבד ויבטלוהו.

לכבוד נשמת התנא הקדוש

השבוע ביום כ"ו אייר, יחול יומא דהילולא של התנא הקדוש המלומד בניסים רבי חנינא בן דוסא זכותו יגן עלינו ועכ"י אמן ומנוחתו בעיר ערעבא בגליל. מומלץ להדליק נר וללמוד את סיפורי המופתים שמסופרים עליו בגמרא ומי שיכול לנסוע לציון להעתיק רחמים על הכלל ועל הפרט, יוכל לפעול ישועות. המעוניין לקבל גליון זה באימייל וכן לכל הארה והערה, יכתוב לי בכתובת הנ"ל ויקבל מידי שבוע הגליון על הפרשה. maadoney@gmail.com

בס"ד. ערב שבת קודש פרשת בהר בחוקותי כ"ב אייר תשפ"ו.

לידידי ומכריי קוראי ומתענגי הגליון 'מעדני הפרשה'.

יהודים הגיעו השנה לרבי שמעון במסירות נפש, למרות כל המניעות הן מצד הציונים והן מצד מזג האויר הקשה שהוא נדיר בתקופה זו.

יש משהו במירון בל"ג בעומר שאין באף מקום אחר, זוהי הרגשה פנימית מרוממת שאי אפשר להסביר במילים.

בבוקרו של ל"ג בעומר, בדרכי לבית הכנסת, אספתי לרכב בחור ישיבה שחיפש טרמפ לישיבה שלו וזמזמתי לי 'לכבוד התנא', אמרתי לו שהיום זה היארצייט היחיד שגם הליטאים לא אומרים תחנון, ענה הבחור: גם הליטאים? הרי זה חג ליטאי! למה אתה חושב ככה? שאלתי.

'איך קוראים לחג הזה?' ענה תשובה ניצחת, 'ל"ג לעומר' או 'ל"ג בעומר'?

יתכן וגם לזה התכוון ה'בית אהרן' כשאמר 'מה הקב"ה לכל, אף רבי שמעון לכל'.

מה כן עשיתי בל"ג בעומר כשהלב כמה? נסעתי לקרית יואל לציונו של מהר"י ט"ב, האהל היה מלא במאות יהודים ובחוץ עמדו עשרות בחורים ואברכים שזיכו את הרבים במגביות של צדקה, מה שנתן איזה שהוא צבע של ל"ג בעומר, רק מוזיקה היתה חסרה.

משם נסעתי לניו ג'רסי לציונו של הרבי ר' נפתלי צבי זצ"ל מבאבוב, שהבטיח שרשב"י יהיה אצלו בל"ג בעומר, שם לקחו את הענין ברצינות, הוקמו בסמוך אהלים ענקיים, עם כיבוד בשפע רב, סעודות כיד המלך, שטיבלאך למנייני תפילה, אהל גדול להדלקת נרות ואף דוכן למכירת 'מוצרי ל"ג בעומר', ספרונים, חץ וקשת, שמן וכדו'.

הגיעו לכאן אלפים ממגוון עדות וחוגים ושפכו ליבם לישועת הכלל והפרט, יה"ר שהתפילות יתקבלו ומידת הרחמים עלינו תת-ג-ל-ג-ל.

האמת היא, שאין לי רגשות לקברים כלל, אני נוסע מפעם לפעם לקברי צדיקים, כי אני מאמין בדברי חז"ל שמספרים על כך, שהצדיקים חיים ופועלים אחר מיתתם יותר מבחייהם, אבל רגשות אין לי, אפילו לא בקברי הוריי ואחיי.

אבל, לכל כלל יש יוצא מהכלל.

לפני מספר שנים ביקרתי בארץ ויצאתי מירושלים לכיוון הגליל העליון, התוכנית היתה להתחיל עם אזור מירון צפת, בטרמפיאדה המפורסמת ביציאה מירושלים, מעל מוצא, מול גבעת שאול, ראיתי אנשים עומדים עם ידים פשוטות קדימה מצפים לנהגים שיזכו להסיעם ולקרב אותם למחוז חפצם, עצרתי את רכבי השכור והעליתי מספר טרמפיסטים, חלקם ירדו באמצע הדרך ואחד מהם סיפר כי הוא צריך להגיע למושב אבטליון שבגליל.

שאלתי אותו מה המרחק של המושב ממירון? והוא ענה: כ-20 דקות נסיעה.

מצוה הבאה לידך אך תחמיצנה, הכנסתי לווייז את שם המושב וזרמתי, בדרך סיפר לי הנוסע כי המושב חופף ליישוב ערבי בשם ערעבא ושם טמונים רבי חנינא בן דוסא ואשתו ושלאחרונה יש תנועה ערה של מבקרים במקום ואף הקימו ישיבה על ציונו.

כששמעתי הדברים, התעורר בליבי פנימה חשק לעלות לציונו, ובאופן יוצא מהכלל, הרגשתי דחף רגשי עם הרגשה של כמיהה וחיבור.

תוך כדי נסיעה, ניסיתי להיזכר במימרות של רבי חנינא בן דוסא ורק בודדים עלו במחשבתי, אך לעומת זאת, התחילו לעלות סיפורי מופת בזה אחר זה, המסופרים במסכתות שונות בש"ס.

הגעתי למסקנה, ותתקנו אותי אם אני טועה, כי רבי חנינא בן דוסא הוא הדמות עם הכי הרבה מופתים גלויים מעל לדרך הטבע שיש בכל הש"ס, אמנם לגביו, לא היה זה מעל הטבע, כי אצלו הטבע והנס אחד היו, (ראה רמב"ן הידוע בפר' בא) וכמו שאמר לבתו שהדליקה בטעות נרות שבת עם חומץ, 'מי שאמר לשמן וידלק יאמר לחומץ וידלק'.

אומר ועושה, אחר שהורדתי את הטרמפיסט, הכנסתי לווייז 'ציון רבי חנינא בן דוסא' והוא הכניס אותי לתוך כפר ערבי עם סמטאות מפותלים צרים ומפחידים, שכאשר מגיע רכב ממול אתה נזקק לכנפיים להיחלץ משם או להביא את ידידנו ר' יוסל גוטפרב מזכרון משה, שילמד אותך נסיעה ברוורס לטווח ארוך.

בסוף הגעתי, עליתי והתרגשתי מאוד, גם הוא וגם אשתו המלומדת בניסים, חיו בעוני מחפיר בגשמיות ובעשירות מופלגת ברוחניות.

עלה שם בזכרוני הווארט המשובב שרבינו המגיד ר' מרדכי דרוק זצ"ל היה חוזר עליו רבות.

הגמ' מספרת: 'בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת: כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני דיו וחנינא בני דיו בקב חרובין מערב שבת לער"ש', יש לשאול, בכל יום ויום משמע עד עצם היום הזה, עבור מי מיועד הבת קול כיום?

והיה עונה: 'כל העולם כולו ניזון' הרבה ארגונים ומוסדות רווחה, חיים בהרחבה מהתרומות וזוטרמות לחשבונם מהמגביות שהם אוספים 'בשביל חנינא בני' העני, אולם 'חנינא בני' דיו בקב חרובין מערב שבת לער"ש', כלומר, מכל הקמפיינים הללו, נשאר לחנינא עצמו, בקושי קב חרובין אחד לשבוע שלם, כל השאר נשאר אצל הבוחשים בקדירות שמסביב.

אחרי שהתפללתי שם, הבנתי שיש מי שאיכפת לו מהמקום, אמנם עדיין היה רחוק מלהיות כפי שמקום קדוש כזה אמור להיראות, אבל הבנתי גם, שמקום כזה, התקוע לו ביישוב שמתגוררים בו הרבה חיות המהלכות על שתיים שחז"ל הגדירו אותם 'עם הדומה לחמור' ובודאי שכל דברי חז"ל אמת, אבל נראה שכיום הם השתדרגו, והכינוי הזה היה רלוונטי לימי חז"ל, כשבני ישמעאל טרם הרימו ראשם, אבל כיום, נשתנו הזמנים ובימינו זה עלבון גדול לחמורים שמדמים אותם לאותו עם.

התחלתי להתבונן סביבי, במערה הקדושה פנימה, וגם בחדר המבוא הסמוך למערה, ניכר שמישהו השקיע כאן כוחות שהמקום יקבל צורה כלשהו, כלומר, מישהו איכפת לו מהמקום, בסוף מצאתי רשום מספר טלפון להצעות והערות, הכנסתי המספר לזכרון של הטלפון שלי והמשכתי הלאה, רציתי להתעכב יותר, אבל פחדתי על הרכב שחונה שם בתוך גן החיות.

תוך כדי נסיעה התקשרתי אל המספר והוא וסיפרתי לו שאני גר בלייקווד ושיקירתי בציון והצעתי לו להזמין פלטת שיש בגוון חום ולחרוט בו את סיפורי המופת המפוזרים בש"ס על רבי חנינא בן דוסא, כך שהמבקרים במקום יוכלו ללמוד מדרכיו ולשנן את ישועותיו, להאמין בה' ובעבדיו הנאמנים.

הרבה מים עברו מאז בירדן ולפני זמן מה נתקלתי בספר שחיבר אברך חשוב ושם הספר 'כנישתא דרבי חנינא בן דוסא', עלעלתי בו ובעמוד 50 מצאתי שורה שהדהימה אותי, הוא מצטט אימרה מספר 'עוד יוסף חי' תולדות חייו של המקובל הרב רבי יוסף דיין זצ"ל, שהיה מחבורת הצדיקים הנסתרים של הדור הקודם (הסנדלר, החלבן, הקבלן ועוד).

לפני שאצטט את דבריו, אספר בקצרה, מי היה רבי יוסף דיין, אני זוכר אותו מימי נעוריי מגיע לזכרון משה, לבוש בפשטות והולך בצידי דרכים, הוא עשה ככל שביכולתו להסתיר את הנהגותיו אבל העוקבים אחריו, ידעו כי הוא לומד בקביעות קבלה ביחידות עם המקובל הצדיק המפורסם רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל ועם עוד מקובלים וצדיקים נסתרים.

הוא היה נוסע הרבה לגליל ושווה זמן רב אצל קברי התנאים הפזורים שם ואף היה צובע את קבריהם ודואג לנקיון וטיפוח המקומות הק' ומתוקף היותו מקובל ומסתופף באהלי קבריהם, מסתבר שידע והרגיש בכל מקום את קדושתו.

וכך הוא כותב: 'שעה על ציונו של רבי חנינא בן דוסא, כמו מאה שעות על ציון הרשב"י הקדוש'.

ראיתי זאת והשתוממתי, הלא רשב"י הוא הקבר היהודי שיש בו הכי הרבה מבקרים בעולם לכאורה וכבר מאות שנים שקברו הוא מקום עליה לרגל לרבבות אלפי ישראל מכל העולם, בכל ימות השנה בכלל וביומו הגדול ל"ג בעומר בפרט וכל לב נשבר ונדכה שזקוק לישועה יודע את הכתובת מירונה וכאן בא ר' יוסף וזורק פצצה כזאת, הלא דבר הוא.

לפני מספר שבועות מתקשר אלי אותו יהודי שמספרו שמור בזכרוני מהציון והוא מספר לי שהוא הגיע ללייקווד וקבענו פגישה, הופתעתי, בדמיוני חשבתי על חברמן, מאכער, פעלתן וכו', במקום זה פגשתי איש צנוע ומעלי, ת"ח ומרביץ תורה ומיד נפלטת השאלה מפי, איך הגעת לענין רבי חנינא בן דוסא?

הסיפור ארוך, אך אקצר, וכך סיפר: איש אחד שהיה זקוק לישועה גדולה פנה אלי וכמקורב להגה"צ רבי יעקב אדלשטיין זצוק"ל, שאלתי את בנו הגה"צ רמ"ש אדלשטיין שליט"א היכן ישועתו, והתשובה היתה 'רבי חנינא בן דוסא', למרות שאיני איש של קברים כלל, אבל למען הצלת אותו ידיד, נסעתי לשם והגרמ"ש אדלשטיין כפי שקיבל מאביו זצ"ל נתן לי הדרכה מדויקת איך לפעול נס בציונו של רחב"ד 'שהזמן המסוגל ביותר הוא בליל שישי בחצות הלילה והסגולה הבדוקה היא ע"י מנין ת"ח שילמדו בציון משניות בעיון ולאחמ"כ יערכו סדר תפילה מיוחד עם יג' מידות יזכירו בפרטות את הבקשה עם השם ויחלקו חלות ויין כמניין קי"ט מעות' וכך, בלי מתכוון, כיוונו אותי מן השמים וההמשך היסטוריה, במקום הוקם כולל ליל שישי, הוקם ארגון חלוקת חלות ויין לשבת למאות משפחות לכבוד נשמת רבי חנינא, שענין זה היה קשור אליו וכמובן שיפצנו את המקום, לא לפני שעברנו כמה מניעות מצד תושבי המקום, שכיום למדו לכבד את המקום אחרי כמה מקרים שניסו להתנכל וחטפו עונשים שמיימיים. ע"כ דברי הרב.

וכאן אני מוסיף את חלקי, שמעתי כמה סיפורים על אנשים שהתחילו להדליק נר בליל שישי לכבוד התנא הקדוש המלומד בניסים רבי חנינא בן דוסא, ודאגו לחלות ויין למשפחות, אם ע"י הארגון, או ישירות למכולת השכונתית בסתר למען משפחות נצרכות וראו ישועות גדולות ונתברכו בשפע כלכלי יוצא דופן ואף לעשירות.

חשבתי מה הקשר ביו רחב"ד לעשירות? נזכרתי בסיפור החסידי הידוע, שזקני הרבי ר' זושא זי"ע מאניפולי היה חי בעוני ובדוחק כל ימיו וסבר כי כך ראוי ונכון, לעומת זאת, אחיו הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק זי"ע סבר שהנכון להשפיע שפע של עשירות לבני ישראל. קודם פטירתם, סבר כל אחד מהם שהאח צדק ונתחלפו הדברים, שצאצאי הרבי ר' זושא התעשרו ותמכו כלכלית בצאצאי הרבי ר' אלימלך.

אולי גם כאן, רבי חנינא חי בעוני ובצמצום כל ימיו והסתפק במינימום, וכל העולם היה ניזון בשביל חנינא, היינו בצינור של ר' חנינא, שהיה שביל צר מאוד, גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם, אחר פטירתו נתהפך הענין והשביל התרחב למעין גדול ושופע.

ועל של עתה באתי, כי השבוע ביום רביעי כ"א אייר יחול יום ההילולא של רבי חנינא זי"ע, וזו ההזדמנות לעלות על ציונו או לפחות להדליק נר לכבוד נשמתו ולתרום חלות ויין למשפחות נצרכות לשבת וזכות התנא הקדוש יעמוד לו שיפתחו צינורות השפע בהרחבה.

המעוניין בחוברת המעשיות בגמ' על המופתים שעשה וכן מכתבי הרב אדלשטיין על גודל הענין, שיבקש: maadoney@gmail.com הצצה לגליון: לפי מה קבעו חז"ל איזו פרשיות יהיו כפולות בשנה פשוטה ונפרדות בשנה מעוברת?

ואולם אתכם 'קוממיות', ותוליכנו 'קוממיות' לארצנו, מה העומק במילה הזו לגבי הגאולה הקרובה?

חישובים נפלאים בסכומים שקבעה התורה לשלם בפרשת ערכין.

אלו ועוד בגליון המצורף בזה.

בברכת שבת שלום ומבורך: ישראל אהרן קלצקין

לבקשת הצטרפות או כל שאלה או הערה והארה, כתבו לי בכתובת דלהלן: maadoney@gmail.com